

החסד" המחסלת, שתונחת אז באמצעות מהלך טקטי שני.

אחת הגורות האלו היא זו שבינן מטולה לכנרת. בה גרום טריו טריטוריאלי, אשר יגיע מן הגבול הישן מערבה. בעומק של 2-2 ק"מ, לאובדן מקור-המים הגדול והחשוב של ישראל. כיבוש צפון-הכנרת יגרום השתלטות פזיזת על השירים של המגביל-האיצי. צפונה יותר ידרשו פעולות מורכבות וממשכרות יותר. של הטייה וסכירה.

גזרה שניה מן החמש היא הגליל המערבי ומישור החוף שולרגליו. התקדמות בעומק של 20 ק"מ לתוכו, מגביל לבנון דרומה. תכניס בתוך טווחו של מהלך טקטי בודד נוסף את עמק-זבולון, ליבה התעשייתית של ישראל. הא היפה. לכן תחביל גם הבקעה מגבולת המה, מכיוון גיצין ובתוך עמק-ירושלם, לחיון המפרץ.

הגזרה הרביעית היא גזרת הפרוודר שבין הרי יהודה וצפון רצועת-עזה. רחובו בין להב לעזה הוא 35-40 ק"מ. אמנם, לפי הסכימות הסובייטיות — המקר בלות גם על צבאות-ערב — זהו מרחק-התקדמות המת- אים להיות מוקצה ל"משימתים" ס א ק ט י (של גיס); אך גם אם נניח שיתקדמו במהלך אחד רק 20 ק"מ, יגחמו לצמצום הפרוודר עד מחציתו, ולצורך ניתוקי הגבול יספיק מהלך אחד נוסף בלבד.

הגזרה ה"משימתית" התמשית היא איזור הערבה, מצפון לאילת. חדר הגנג הדרומי, בין סיני לערבה, מגיע בקו תמנע לרחוב של כ-20 ק"מ — כמסוויי מהלך טקטי מסיני או מאדום, או שתי חדרות משני הצדדים. כל אחת בת עשרה ק"מ בלבד. בכך תנתק אילת וחיפול (בלא שיוקפו להסתערות ישירה ויקרה על העיר); ויחשב יותר, ייווצר מסדרון בטוח ונחם. ברחוב (צפון-דרום) של 35 ק"מ, בין סיני לירדן, בכך יתגשם הלום ערבי (לפחות, מצרי) ישן, על ידי שיקסס וייעלם הטריו הסאב והמפריע ביותר שבתוך כל המרחב הערבי, ושהוא לבדו מתק את הצי האספיקאי מן האסייתית. בנוסף, תושלם או רציפות החזית הכל-ערבית, מראש-הגניקה עד רפיח. סביב כל ישראל.

הנגב הדרומי המרכזי יקעשה כולו בלי-תענוק, אשר באבדה את משענה הדרומי כמנה כתוליה באזור, ככיס לא-יציב ומקוף מכל צדדיו, שהחוקתו מצריכה כחזות הרבה המון מאמץ ומשאבים, אבל שערכו האי-סטריטי מופקס, מפני חולשתה ומחיר החוקתה של יותרת מועט-ערך.

זו ועוד יותר, בגלל האיום העקיף של העברת כוחות מצריים אל ירדן, לתגבור האיום הישיר ממזרח על לב מדינת-ישראל (זכור כי בגבולות 1949 אנו מצויים), יתכינו הכוח וגם התבונה, ללוות את פריצת הטריו שבין סיני לאדום והתחברות מצרים לעבר-הירדן, בניסגית ישראל מרוב טעם הגנג, עד לכו תקצר ההזדה-להגנה. העובר מסדום, דרך המכתשים הגדול והקטן, אל חולות הלוצה.

אבל כיוון שבמצב זה יוכלו הערבים לאחר את עוצמתם הכוזלת והפועלית במלואה, ברירי כוז ובתיאום ישירים, בכל מקום וזמן שיבי חרו, לא ניושע לאור-זמן גם מקיצור דרסטי של חקו באמצעות ויתור על שליש טעם המרבי נה, משום שעקב התיגבור המצרי יתעצם ויח מיר ביותר האיום על כל שאר "הקוביות"

ההתיישבות ברוח-הגולן או בביקעת-הירדן אינה אשנה דבר זהותי-בנסיבות הביטחוניות-צבאיות האסטרטגיות

הקריטיות (וכאילו נוכח, גם כזא זאת, דחשי לים ולהמשיר לאחר אוכדן שריש מדינת-ישראל).

הקוביות הקריטיות

ב צאתנו מן ההנחה המוסכמת, שישראל אשר איתה עלינו להבטיח היא ישראל, "הישנה", בגבולות קדם-ששת-המים, נוכל עתה להגדיר את בטחונה הצבאי באופן המדייק והספציפי ביותר: לעולם אסור שנעמד במצב, בו תיתכן היווצרות איום ט א ק ט י ישיר על כל אחת מכתריסר קוביות-השטח שהוזכרו, זהו, בלא ספק, המיוער-שבמיוער — וכל מדינות-העולם, הבודאי ארה"ב או רוסיה, אינן מוכנות, ולא היו מעולם סגנות, למין ביטחון מופקס כזה, המצוי הרבה מתחת למיעימם האלמנטרי ביותר, כפי שהן מבינות אותו.

הא-סימטריה בינינו ובין הערבים מגיעה לשיאה הש" לילי (מבחינתנו) בתופעת "הקוביות" הקריטיות הללו: אף מדינה ערבית, הבודאי לא את מדינות-ערב ככלל, אי-אפשר לנו שנחשל, שנתק או ננטרל באמצעות תקיעת טריו של 20x20 ק"מ — או טריו כפול ואף משולש — בכל מקום ולכל משך זמן שהם.

ביותר, אם חפצי-חיים הם, כל עוד האיום הצבאי הערבי תלוי עלינו.

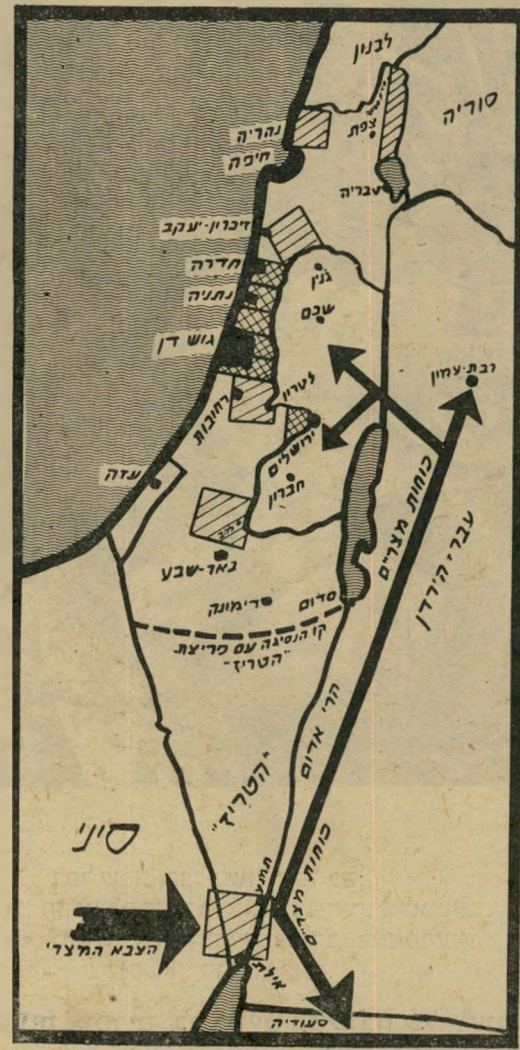
זהו גם ההסבר לכך, שבעצם גם היונים בישראל — ולפחות אלה הם שמבינים ממה מדובר — נשמעים כגינים; וההבדל האמיתי המשמעותי אינו בין יונים מהחלטים לגינים, אלא בין יונים-בעיקרון שהם גם נר-ציס-ביטחוניים (ולו מאנסם) לבין גינים-בעיקרון, שהם כאלה גם מרוץ ומעבר לגימק ולצרכים הביטחוניים, אי-סימטריה קיצונית זו, בתוספת אי-איונותם נוספים (כמו בכורשו הספוגה, שכבר הזכרנו) מאפשרת לממשלים הערבים להיראות נמישים וותרניים ביותר — ולא רק אלה מהם שרדצים או רצו בכנות בשום עם עם ישראל, אלא, דא פחות, גם הללו שממרתם השמדת ישראל, צרתנו היא, שמפני מחדרים עם כעושים-הרע, סיענו במשך השנים לעטוף את העיקר בשכ"י

בחמש גזרות עלול אובדן קוביות-שטח לגרום לחנק הדרגתי אך מהיר של ישראל

בות טפלות עבות וכעת קשה מאד, ובעיקר עני מי שאיננו מעוניין במיוחד, להבחין בין העיר קר ובין הטפלה.

כך, כל הויתורים אשר ייחסתי לסאדאת "שלי" בתסריט "זבחה" ("המהדל הגורלי" העזה"ז 2082) הורר סכר מכל העסיפות והתוספות הטפלות שרק קיימות בשטח. אבל אין בין כל ויתור אפילו על אפסיקה מן העיקר והקטע: נסיגה ישראלית מוחלטת, מכאן; אי-הפחתה דרסטית של העוצמה הצבאית הערבית, מכאן, ויתורים אלה הינם, מהחל ועד כלה, זיסטות בלבד.

מי שמיחס חשיבות לזיסטות ורחא אתן בגילויים חיצוניים של הכוונות העמוקות הפנימיות, יטען על פיהן, שסאדאת וראר המנהיגים הערביים שהוא מייצג, אמנם הפצים לקבור את גרזן-המלחמה, אבל באותה מידה בדיוק, ביגלל המצב של אי-סימטריות בסיסית בין ישראל וערב, בכל הנתונים החומריים המוחשיים — וראשית כל, בנתונים הגיאוגרפיים — ניתן להמר, על פי איתם ויתורים עצמם, חברים הפוכים בתכלית: כלומר, שהחלח הוותרנות רק על הטפל האי-ניעוטה בעיקר, הן הן הראיה בהא-הליעה לכוונות-החודן של המימשלים הערביים, מפני שמל הוותורים המכריעים ושאנים ברירי

עלידי תפיסת קוביות-שטח אלה משיחה של מדינת ישראל, בגבולותיה שנקבעו בשנת 1949, עלולים ציבאותי ערב לגזור כלייה על המדינה. הקוביות המקוקות בקווים אלכסוניים מסמנות אפשרות של חנק הדרגתי. הקוביות המקוקות בקווים מצולבים מסמנות ח"י סול מידי ומחלט במהלך טאקטי בודד אחד.

השבה הנדרשים מישראל, אין הם נכונים לעשות כל ויתור שווה-ערך אמיתי מצידם; ולאחר שיתגשמו כל הויתורים, "ההדדיים" שהם מציעים, תימצא ישראל, מב"י חנה ביטחוני-צבאית, כשה עקוד על המינוח, כאשר השווא-סכנה יכול לעשות בו כרצונו. אין בכלל ספק, כי לו היה סאדאת "שלי" מכריו וגם מוכליה, כי מדינות-ערב פותחות מיד בתהליך של צימצום עוצמתן הצבאית, אשר תוך (אמר) חמש שנים יביאנה לרמת 1949 או קרוב לה, אי-אפשר היה לטעון מה שטענו כאן — שכל הויתורים שהיצע (בתסריט) פתוחים לשני פירושים שונים ונוגדים בתכלית, אלא או — ורק אז — ברוד היה החבר, נעלה מכל ספק, כי אכן לשלום פניו.

בתופעת "הקוביות הקריטיות" האי-סימטריות הקרי צונית שהיא מייצגת, יימצא הפתח המתאים והנכון להיכנס בו לליבונו סוגיית "העומק" — אשר, כמעט ככל נושא ביטחוני-צבאי מרכזי אחר בסיכסוך, מרבים לחדש בו, אבל ממעטים מדי להבינו לאשורו; ומשום הא-סימטריה שהזכרנו, השלכותיה של איהבנה הינו, כמעט בהכרח, לרעתנו.

ה"הכרה המתה"

ה מונחים שז "עומק אי-סטריטי" או "טאקטי", מייצגים מושגים יחסיים: הם מתארים בממדים של מרחב וזמן את היחס שבין יעד מסויים ובין איום צבאי המופעל כלפיו. כך, ביחס לאיום הצבאי הערבי בשנים 1949-1948, הבטיחו גבולות הקרהירוק עומק, אי-סטריטי לישראל — שעה ושכיום, ובוודאי ביחס לעוצמה הערבית המתוכננת לעתיד, הם גבולות של "אפסי-עומק" (כלומר, לא רק שאינם יוצרים עומק אי-סטריטי, אלא אין הם ליבטיח אפילו עומק טאקטי מיוערי). אותה תוצאה ביטחוניית צבאית מועילה שהשקנו מגבולות הקרהירוק בשנת 1949, נוכל כיום להפיק רק תביתונו בגבולות הנכחיים; ועוד יידרש, כזכור, שיפורם (בצפון ובמזרח).

אין להבין מכך כי נגוד עלינו להידחק תמיד קדימה, כלואים עד לחידולנו הבלתי-ימנע במלחמות "חוקיות" גוויית הפרה המתה" כניסוחה על-ידי צמס קינן. סיבת תהבר היא, שבהגיענו לקו מסויים, ביכולתנו לאון את האי-סימטריה הגיאורביטחוני-צבאית על ידי יצירת שוויון באיום — כמו, למשל, ביחס למצרים, בהיר תנו בקרה-העלה; וכן, כיום, לגבי ירדן וסוריה (לבדן). לו נמצאנו עכשיו בקווים האפסי-מיליים (ליטני-הרמוך לגיאורביט-דרום אדום), כאמור, קווים אלה הם אופטי מליים לצורכי ביטחונה הצבאי היעיל של ישראל הי"ש — נה — התחוקתם, או ההגעה אליהם, אינם תולדה של "חוקיות הפרה המתה" שהיא סובייקטיבית ונתונה לש" ליטנתו, אלא של השתנות אוסי וממדי העוצמה הערבית המאיימת, שאיננה בהכרח ולגמרי בידינו, או נתונה להשפעתנו.

מסיבה זו — ועדיין כרי להגן בעיניות על ישראל הישנה בלבד — נראה לי כי, לאור העובדה שהעוצמה הערבית עשויה נגוד, אפשר מאד שיימצא לנו תדבר כהכרה, אם תפרוץ מידחמה נוספת, לכבוש את עבר-הירי

אם תפרוץ מלחמה נוספת אפשר שיימצא לנו כהכרח לכבוש את עבר-הירדן לשם ניתוק החזית המיזרחית הערבית

ד; אבל לא כלייך מפני הצורך להגדיל את כומדי העומק, כמו לשם ביותק החזית המזר רחית הערבית וצימצום משמעותי של האי-סי מטררה הגיאורביטחוניית ביחס לסוריה וכן לער מת מדינות "הקויהשני" העיקריות — עיראק וסעודיה.

התרופה הוודאית נגד "התפשטות צונית" כזו — ובהנחה שאין אישי יכול לערוב באורח רדאי כי עלס חתימת הסכס-שלום אכן יסולקו ויעלמו, באופן מוחלט (המשך בעמוד 40)

"כידוע, גבול הראיה הגנתית הוא קו האופק. אולם, מאחרי כל אופק מצוי עוד אופק... האוייב נמצא תמיד על ראש הגבעה שמעבר לאופק, על פיסגת ההר הבתי נראה, על כך, הפיטה המתמדת, הנצחית, היא לחתור לכיבושה של הפיסגה הבאה. המתולוגיה שלנו יודעת לספר שבראשית ההתנחלות בעמק, בנינו, חרשנו זרענו. הפרות שלנו רעו בשלווה באחו... וזא, בליה אפל... ירד האוייב מעל ראשי הגבעות שמסביב, אש פשטה בשדות... בבוקר מצאנו את הפרה מרוששת, חרוכה. התפקדנו, כל בחור וטוב לנשק, בליה הסתערנו על ההרים וכבשנו אותם. האוייב נסוג. בבוקר זרחה לנו השמש על אופק חדש, לא נודע, נבעת חדשות איימו עלינו... אולם, אהנו לא נרתענו. אל העמק החדש, עמק הבתולים, ירדנו. הקמנו צרפים... שוב מילא צחוק ילדים את המדשאות... ואז ירד האוייב מראשי ההרים מסביב... ובבוקר גלינו שוב אויית הפרה המתה... ושוב בליה מתפקדים: כל דור ודור מתפקד מסביב לפרה המתה שלו. ושוב הסתערות אל הליה, אל הגבעות, ושוב העמק החדש מוריק מתחת. עד מתי?"